

ΗΧΑΡΑΥΓΗ

*Κηρυξ Της Παρουσίας του
Χριστού*

Η Χαραυγή

Μάιος – Ιούνιος 2018

ΕΤΟΣ 84ον Αριθμός έκδοσης 3

PUBLISHED BY:

Dawn Bible Students Association
199 Railroad Avenue
East Rutherford, NJ 07073 U.S.A

www.dawnbible.com

Όλα τα δικαιώματα κατοχυρωμένα.
Παρακαλούμε να μας ενημερώσετε
άμεσα για τυχόν αλλαγή της
διεύθυνσής σας. Εσωκλείεται ένα
έντυπο συνδρομής του περιοδικού
και παρακαλείστε να το
αποστείλετε σε εμάς μαζί με τη νέα
σας διεύθυνση.

GRECIA: He Haravgj 199 Railroad Ave
East Rutherford NJ 07073 USA

Περιεχόμενα του
παρόντος τεύχους

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ελεος 2

Διεθνείς Βιβλικές Σπουδές

Δίνοντας από μια καρδιά
γενναιόδωρη 17

Φέροντες τας απαρχάς 20

Θυμούμαστε με χαρά 23

Χαιρόμαστε για την
αποκατάσταση 26

The Dawn - Greek Edition

MAY / JUNE 2018

Πρώτα εκτυπώνονται 1934

Printed in USA

Έλεος

"Τις Θεός όμοιός σου, συγχωρών ανομίαν και παραβλέπων την παράβασιν του υπολοίπου της κληρονομίας αυτού; δεν φυλάττει την οργήν αυτού διαπαντός, διότι αυτός αρέσκειται εις το έλεος."

Αποκάλυψη 14: 4

Δεν είναι συχνά ότι μπορούμε να πούμε ότι οι διακηρυγμένες αρχές των μεγάλων θρησκειών του κόσμου συμφωνούν. Ο Ιουδαϊσμός, ο Χριστιανισμός, το Ισλάμ, ο Ινδουισμός και ο Βουδισμός αποτελούν περισσότερο από το 91% των θρησκειών του κόσμου σήμερα. Ένα σημαντικό δόγμα, το οποίο και οι πέντε από αυτές τις ομάδες έχουν κοινό και υπερασπίζονται, είναι η ποιότητα του ελέους. Κάθε μια από αυτές διδάσκει τη σημασία και την αξία του ελέους, υποστηρίζοντας την καλλιέργειά του μεταξύ των ακολούθων τους. Επιπλέον, στην περίπτωση του Ιουδαϊσμού, του Χριστιανισμού και του Ισλάμ, ισχυρίζονται ότι πιστεύουν σε ένα Ανώτατο Ον, το Οποίον παρουσιάζεται επίσης ως ένας του οποίου τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα περιλαμβάνουν το έλεος και τη συμπόνια.

Υπάρχει μια σαφής ειρωνεία, ιδιαίτερα αυτή τη στιγμή, σε σχέση με αυτή την κοινή διδασκαλία του ελέους ανάμεσα στις θρησκείες του κόσμου. Αν και ισχυρίζεται ως σημαντική και ενάρετη ποιότητα που να εκτιμάται ιδιαίτερα, στην πράξη το έλεος λείπει πολύ μεταξύ της ανθρωπότητας και τούτο διαδεδομένα. Στα υψηλότερα επίπεδα της πολιτικής, θρησκευτικής και κοινωνικής τάξης του παρόντος κόσμου, το έλεος ευρίσκεται σπάνια. Παρομοίως, μεταξύ της ανθρωπότητας γενικά, ανεξάρτητα από την.

κοινωνική θέση, τον πλούτο, το υπόβαθρο ή την ηλικία, το έλεος απουσιάζει κατά το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου. Στην καλύτερη περίπτωση, φαίνεται ότι όταν το έλεος ασκείται προς τους άλλους, περιορίζεται σε εκείνους που συμφωνούν με τις απόψεις και τα αίτια εκείνων που το εκδηλώνουν. Για όσους μπορεί να διαφωνούν ή να έχουν διαφορετικές ιδέες, οποιαδήποτε σκέψη για το έλεος αντικαθίσταται γρήγορα από κριτική, προκατάληψη, μισαλλοδοξία και μάλιστα μίσος.

Επομένως, πιστεύουμε ότι η εξέταση του θέματος του ελέους είναι πολύ επίκαιρη, καθώς βλέπουμε το πνεύμα του μίσους και της εκδίκησης που παίζει τόσο σημαντικό ρόλο στη διαμόρφωση των σχεδίων και πολιτικών του σημερινού κόσμου. Προκειμένου να κατανοήσουμε σωστά την ποιότητα αυτού του ουσιαστικού χαρακτήρα και να το εφαρμόσουμε, στη συνέχεια, στην καθημερινή ζωή, πιστεύουμε ότι είναι και απαραίτητο και ευεργετικό να εξετάσουμε τι έχει να πει η Βίβλος για αυτό το ζωτικό θέμα.

Η ΠΗΓΗ ΤΟΥ ΈΛΕΟΥΣ

Ο Ψαλμωδός δηλώνει για τον Θεό: «Διότι έκυψεν εκ του ύψους του αγιαστηρίου αυτού, εξ ουρανού επέβλεψεν ο Κύριος επί την γην, διά να ακούση τον στεναγμόν των δεσμίων, διά να λύση τους καταδεδικασμένους εις θάνατον.» (Ψαλμ. 102: 19,20)

Σύμφωνα με αυτή τη δήλωση του ευσπλαχνικού ενδιαφέροντος του Επουράνιου Πατέρα για την ανθρώπινη οικογένεια, ο Ιησούς, όταν δηλώνει τον λόγο για τον ερχομό του στη γη για να υποστεί θάνατο ως αντίλυτρον για τον άνθρωπο, λέει: «Ο Θεός αγάπησε τόσο τον κόσμο, ότι έδωσε τον μονογενή Υιό του, ώστε όποιος πιστεύει σε αυτόν να μην απολεσθεί, αλλά να έχει ζωήν αιώνιον». - Κάτα Ιωάν. 3:16

Μία από τις μεγαλύτερες ιδιότητες που μπορεί να ασκήσει ο άνθρωπος και που θα του φέρει αντίστοιχες ευλογίες είναι αυτή του ελέους. Ο Ιησούς έδωσε μεγάλη έμφαση σε αυτή την ποιότητα του έλεος, δηλώνοντας ότι οτιδήποτε μπορεί να είναι τα επιτεύγματα μας αλλιώς, αν δεν έχουμε έλεος για τους άλλους, ούτε ο Θεός θα έχει έλεος για μας. «Μακάριοι είναι οι ελεήμονες, διότι θα λάβουν έλεος». (Μάθ. 5: 7) Κάνουμε να συνειδητοποιήσουμε ότι αν δεν μας δινόταν κανένα έλεος, όλοι θα χανόμαστε. L Παρομοίως, δεν μπορούμε να διατηρήσουμε την παρούσα σχέση μας με τον Θεό, εκτός αν το πνεύμα του ελέους κατοικεί μέσα μας.

Το έργο της δημιουργίας ήταν μια εξαιρετική έκφραση της άπειρης σοφίας και της εξουσίας του Θεού. Ωστόσο, για να ανατραπούν τα αποτελέσματα του κακού που προκάλεσε ο μεγάλος αντίπαλος και να επιτευχθεί η αποκατάσταση της αμαρτωλής,

αποξενωμένης φυλής της ανθρωπότητας πίσω στην εύνοιά Του, απαιτεί την άσκηση από το Θεό των πρόσθετων χαρακτηριστικών της δικαιοσύνης και της αγάπης. Με αυτή την έννοια, το σχέδιο του Θεού για την τελική ανάκαμψη του ανθρώπου είναι ένα πολύ μεγαλύτερο έργο από αυτό της δημιουργίας. Όμως, σε όλα αυτά τα μεγάλα έργα του Επουράνιου Πατέρα, είμαστε βέβαιοι ότι «δεν ατονεί και δεν αποκάμνει». - Ισα. 40:28

ΤΟ ΕΛΕΟΣ ΤΟΥ ΥΙΟΥ

Ο "μονογενής Υιός" του Θεού είχε τις ίδιες ιδιότητες χαρακτήρα όπως ο μεγάλος Δημιουργός και επιθυμούσε να χρησιμοποιηθεί για την επεξεργασία του λυτρωτικού σχεδίου του Πατέρα προς τον άνθρωπο. Ο Υιός του Θεού αθέτησε την προ-ανθρώπινη ύπαρξή του και τη δόξα του, ταπείνωσε τον εαυτό του και έγινε άνθρωπος - "για να μην υπηρετηθεί, αλλά για να υπηρετήσει και να δώσει τη ζωή του αντίλυτρον για πολλούς". (Φιλμ 2: 5-8· Ματθ. 20:28) Απαιτούσε μια ασυμβίβαστη αγάπη για τη δικαιοσύνη και το μίσος για την ανομία ώστε να αντισταθεί σε κάθε πειρασμό να αποκλίνει, ακόμα και στο ελάχιστο, από αυτήν την καθορισμένη πορεία. Το πνεύμα αυτοθυσίας του Ιησού και η προθυμία του να παραδώσει τα δικαιώματα και τα προνόμιά του δεν κατέρρευσαν ποτέ. Ακόμη και η υπέρτατη δοκιμασία της πίστης και της υπακοής του στη Γεθσημανή, όπου λέγεται ότι φώναξε προς «αυτόν που ήταν ικανός να τον σώσει από τον θάνατο και ακούστηκε», βρήκε τον Ιησού αποφασισμένο να κάνει το θέλημα του Πατέρα. «Καίτοι ων Υιός, έμαθε την

υπακοήν αφ' όσων έπαθε», ακόμη και μέχρι του θάνατου. - Εβρ. 5: 7,8

Όταν εμφανίστηκε ενώπιον του Αρχιερέως και του Σανεδρίνου, ο Ιησούς θεωρήθηκε ως ένα κατάλληλο αντικείμενο για να προσβληθεί, να χλευαστεί και να κακοποιηθεί φυσικά. Φτύστηκε, χτυπήθηκε με ράβδους και χτυπήθηκε γροθιές και ανοιχτές παλάμες. Κατασκεύαζοντας ένα νέον αντιπερισπασμόν, έδεσαν τα μάτια του Ιησού, τον χτύπησαν, και απαίτησαν να τους πει ποιος ήταν αυτός που το έκανε. "Και πολλά άλλα πράγματα μίλησαν βλάσφημα εναντίον του", όλα τα οποία υπέμεινε η σιωπή του Κυρίου. - Κάτα Ματθ. 26: 67,68, 27:30, Μάρκος 14:65, Λουκάς 22: 63-65

Όταν ο Ιησούς δεν απάντησε τίποτα σε αυτά τα πράγματα και δεν υπερασπίστηκε τον εαυτό του, παρεδόθη στους Ρωμαίους που τον χλεύασαν κι αυτοί. Οι στρατιώτες τον περιέβαλαν με κόκκινο χιτώνα, έφτιαξαν στέφανο από αγκάθια για το κεφάλι του και έβαλαν καλάμι στο δεξί του χέρι. Διασκεύαζαν τους εαυτούς τους και τους θεατές, υποκλινόμενοί αυτόν με σκωπτικό τρόπο λέγοντας: "Χαίρε, βασιλεύ των Εβραίων!" (Μάθ. 27: 27-29) Υπέμεινε μειλίχια και αδιαμαρτύρητα. Τι βάθη κακίας μπορεί να καταντήσει και να απολαύσει η διεστραμμένη ανθρώπινη καρδιά! Παρ' όλα αυτά, ήταν αυτός ο κόσμος και όλοι οι λαοί του, οι δίκαιοι και μη, που είχε έρθει να σώσει ο Ιησούς, δίνοντας τον εαυτό του "αντίλυτρον υπερ πάντων" - Α' Τιμ. 2: 5,6

ΑΚΟΜΗ ΕΥΣΠΛΑΧΝΟΣ Ο ΙΗΣΟΥΣ

Την τρίτη ημέρα, ο Ιησούς ανέστη εκ των νεκρών. Εξυψώθη «όστις είναι εν δεξιά του Θεού

πορευθείς εις τον ουρανόν, και εις ον υπετάχθησαν άγγελοι και εξουσίαι και δυνάμεις.» (Α' Πετ. 3:22) Τώρα είναι ο Κύριος των νεκρών και των ζωντανών, και όλη η κρίση έχει εμπιστευθεί σε αυτόν από τον Πατέρα. (Ρωμ. 14: 9; Ιωάννης 5:22) Λαμβάνοντας υπόψη την απόρριψή του, κάποιος θα μπορούσε να αναρωτηθεί εάν ο Ιησούς έχει με οποιονδήποτε τρόπο αλλάξει τον αρχικό σκοπό του να «αναζητήσει και να σώσει τους χαμένους». (Κάτα Λουκάν 19:10) Βεβαίωτατα αυτό δεν συμβαίνει. Σε αντίθεση με την ατελή ανθρώπινη κατάσταση, ο πιστός Υιός, όπως και ο Πατέρας, είναι «ο ίδιος χθες, και σήμερα και για πάντα» και ότι «ακόμη και αν δεν πιστεύουμε, εξακολουθεί αυτός να παραμένει πιστός· δεν μπορεί να απαρνηθεί τον εαυτό του». (Εβρ. 8:17; Β' Τιμ. 2: 13) Έτσι, μετά την ανάστασή του, ο αναστάς Κύριος έδωσε μια ένδοξη μαρτυρία στους δυο μαθητές στην πορεία προς τον Εμμαού, λέγοντάς τους: «ούτως είναι γεγραμμένον και ούτως έπρεπε να πάθη ο Χριστός και να αναστηθή εκ νεκρών τη τρίτη ημέρα, και να κηρυχθή εν τω ονόματι αυτού μετάνοια και άφεσις αμαρτιών εις πάντα τα έθνη, γινομένης αρχής από Ιερουσαλήμ». - Κατά Λουκάν 24: 46,47

"Όλη η εξουσία ... στον ουρανό και στη γη" δόθηκε στον ανυψωμένο Κύριό μας, ο οποίος, σε εύθετο χρόνο, θα εκδηλωθεί με θαυμασμό, διότι θα ζητήσει από τον τάφο όλα όσα φυλακίζονται εκεί. (Μάθ. 28:18. Είναι ένα. 61: 1) Ωστόσο, περισσότερο από αυτή την απεριόριστη δύναμη και την απεριόριστη γνώση θα απαιτηθούν για την «συμφιλίωση του κόσμου προς τον εαυτό του». (Β Κορ. 5:19) Για έναν αμαρτωλό κόσμο, γεμάτο από σκοτάδι, και εχθρούς μέσω ασεβών έργων, πρέπει να επεκταθεί μεγάλο έλεος και συμπόνια,

ανεξάντλητη ευγένεια, ανεκτικότητα, υπομονή και μακροθυμία, προκειμένου να τον φέρει πίσω στην «οδό της αγιότητας» εις την τελειότητα και κοινωνία με τον Θεό. - Ισ. 35: 8-10

Ο Ιησούς, όπως ο Ουράνιος Πατέρας, "χαίρεται στο έλεος", όπως αναφέρεται στο εισαγωγικό μας κείμενο. Ως "ελεήμων και φιλεύσπλαχνος αρχιερέας", είναι "συγκινείται με αίσθημα των ασθενειών μας". (Εβρ. 2:17; 4:15) Είναι σε θέση να ανταποκριθεί άφθονα στην ελάχιστη έκκληση για βοήθεια, να διακρίνει τα ενδότερα μυστικά κάθε καρδιάς και να επεκτείνει αγάπη που δεν αποτυγχάνει ποτέ. Αυτός "δύναται και να σώζη εντελώς τους προσερχομένους εις τον Θεόν δι' αυτού". 7:25, Ρωμ. 10:13

Σε πολλά πράγματα είμαστε όλοι ελαττωματικοί και το έλεος του Κυρίου μας είναι απαραίτητο και μας επεκτείνεται. Ομοίως, την ερχόμενη εποχή, όταν η γνώση του Κυρίου καλύπτει τη γη "καθώς τα νερά καλύπτουν τη θάλασσα", το έλεος θα επεκταθεί και σε ολόκληρη την ανθρωπότητα. (Ισ. 11: 9) Μετά από μια τόσο δαπανηρή εξαγορά, ο Θεός επιθυμεί «όλοι οι άνθρωποι να σωθούν και να έρθουν σε γνώση της αλήθειας», και δεν είναι «πρόθυμος στο να χαθεί κανένας». (Α Τιμ. (Β' Πέτρ. 3: 9) Το έλεος και η μακροθυμία θα εκδηλωθούν μέχρις ότου αποδειχθεί ότι η αμαρτία και ο αμαρτωλός είναι άρρηκτα συνδεδεμένα.

ΟΙ ΣΥΓΚΡΙΤΕΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΕΥΣΠΛΑΧΝΟΙ

Ο Απόστολος Παύλος μας λέει ότι οι πιστοί ακόλουθοι του Χριστού της σημερινής εποχής θα είναι συν-κριτές μαζί του για τον κόσμο κατά την προσεχή Ημέρα της Κρίσης των χιλίων ετών. (Α Κορ. 6: 2;

Πράξεις 17:31) Όμως, να μην νομίζουμε ότι ο Κύριός μας, τόσο στοργικός και φιλεύσπλαχνος, θα ανέθετε αυτό το σπουδαίο έργο σε εκείνους που είναι λιγότερο στοργικοί, λιγότερο συμπονετικοί, λιγότερο ευγενικοί και υπομονετικοί από αυτόν. Μπορεί να είμαστε σίγουροι ότι αυτό δεν συμβαίνει. Όλοι εκείνοι στους οποίους η κρίση του κόσμου πρόκειται να εμπιστευθεί στη βασιλεία του Μεσσία θα είναι τέτοιοι που θα έχουν παραδοθεί για να διδαχθούν από το Θεό και να οδηγηθούν από το Άγιο Πνεύμα του. Είναι αυτοί που το να «είναι ισχυροί στον Κύριο και με τη δύναμη της δύναμής του», μεγάλωσαν «σε αυτόν σε όλα τα πράγματα, ακόμα και στον Χριστό», ώστε να μπορούν να αντέξουν με ειλικρίνεια τον κόσμο, βλέποντας ότι ήταν επίσης κι αυτοί μια φορά «περιενδεδυμένοι ασθένειαν» - Εφ. 4:15; 6:10, Εβ. 5: 2

Η θεο-ειδής ποιότητα του ελέους, στην οποία ο Δάσκαλος μας διαβεβαιώνει όλους ότι πρέπει να αφθονούν οι ακόλουθοί του, προσδιορίζεται από το λεξικό Merriam-Webster με τους εξής τρόπους: «Η συμπόνια ή η ανεκτικότητα που εμφανίζεται σε έναν παραβάτη ή σε ένα υποκείμενο που υπόκεινται στην εξουσία ενός άλλου.» «Επιεικής ή παρηγορητική αντιμετώπιση όσων βρίσκονται σε κίνδυνο» και «πράξη θεϊκής εύνοιας ή συμπόνιας» Συνδέεται στενά με το έλεος, η συμπόνια προσδιορίζεται ως: "Συμπαθητική ευσυνείδηση της δυσφορίας των άλλων μαζί με την επιθυμία να ανακουφιστεί".

ΤΟ ΕΛΕΟΣ ΣΕ ΔΡΑΣΗ

Η ανθρώπινη συμπόνια, το έλεος και η συμπάθεια είναι θραύσματα που απομένουν από την

τέλεια διάθεση του ανθρώπου πριν από την πτώση και σήμερα είναι μόνο αχνές και περιορισμένες αντανakλάσεις του θειικού χαρακτήρα. Το έλεος που ασκείται ανεξάρτητα από την ανθρώπινη έγκριση, ανεξάρτητα από τις ανταμοιβές, είναι ένα δίκαιο κίνητρο και είναι η εξωτερική έκφραση μιας καρδιάς στην οποία η αγάπη του Θεού έχει χυθεί μέσα από τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος. Αυτή η ισχυρή δύναμη συγκρατεί τα συναισθήματα, τις λέξεις, τα συναισθήματα, και αν προωθούνται σωστά, θα διαπεράσουν κάθε κανάλι της ζωής. Θα επεκταθεί σε όλους τους συμπατριώτες του, ειδικά σε εκείνους που σε οποιοδήποτε βαθμό αποδεικνύουν την επιθυμία τους για δικαιοσύνη. Θα προτρέψει την προσευχή ακόμη και για τους εχθρούς και την επιθυμία για την ευλογία τους.

Μόνο όσοι διακρίνουν τη δική τους ανάγκη για έλεος είναι στη σωστή πνευματική στάση για να είναι φιλεύσπλαχνοι προς τους άλλους. Όμως, παραδόξως, εκείνοι που έχουν οι ίδιοι τη μεγαλύτερη ανάγκη για έλεος, συχνά φαίνεται να είναι το λιγότερο έτοιμοι να την ασκήσουν προς τους άλλους. Μερικοί είναι τόσο ανεπαρκείς σε αυτή τη σημαντική ποιότητα που ασκούν ανάληκτη διαπίστωση σφαλμάτων και επικρίσεις άλλων, παραβλέποντας τις καλές τους ιδιότητες. Με αυτή τη στάση, καταστρέφουν τη δική τους ευτυχία και αυτή των άλλων. Η προσευχή, αντι για δυσαρέσκεια, είναι η καλύτερη αντίδραση στα ελαττώματα και τα λάθη των άλλων που δεν μπορούμε να διορθώσουμε. Οτιδήποτε, όπως ο θυμός, ο φθόνος, το μίσος, η κακία, η σύγκρουση, είναι ανταγωνιστικό στο έλεος. (Εφεσ. 4:31). Πράγματι, η απώλεια του ελέους θα επιτρέψει σε αυτές τις κακές τάσεις να διεκδικήσουν

τους εαυτούς τους και να προκαλέσουν τελικά καταστροφή.

Αντί να μιλάμε παραπονετικά για τους άλλους, θα πρέπει να προσπαθήσουμε να καλύψουμε τα ελαττώματά τους, εκτός εάν είναι απαραίτητο να μιλήσουμε για αυτά για να αποφύγουμε βλάβες σε άλλους. (Α' Πετ. 4: 8) Πάνω από μία φορά, ο Ιησούς ανέφερε αυτά τα σημαντικά λόγια του Θεού μέσω του προφήτη: «Εγώ ήθελα έλεος και όχι θυσίες». (Ωσ. 6: 6; Ματ. 9:13; 12: 7) Αυτό θα έπρεπε να διδάξει στους Φαρισαίους, στους οποίους απευθύνθηκε, ότι οι θυσίες προσφοράς ήταν δευτερεύουσες της αγάπης, της δικαιοσύνης, του έλεος και της συμπόνιας για τους συνανθρώπους τους. Θα έπρεπε μάλλον να χαίρονται στο να δανείζουν ένα χέρι βοήθειας για να προσελκύσουν τους άλλους πιο κοντά στον Θεό, να έρθουν κάτω από την καθοδήγηση και την επιρροή του. Εντούτοις, οι καρδιές των εφησυχασμένων και αυτάρεσκων των Φαρισαίων δεν δυσαρεστούσαν εις τον Κύριον και τους καθιστούσαν ενάξιους της ευλογίας του.

ΤΟ ΕΛΕΟΣ ENANTION ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ

Είναι αλήθεια ότι ο Θεός είναι δίκαιος, αλλά είναι επίσης αλήθεια ότι είναι στοργικός και ευγενικός. Αναφέρεται ως «ο Πατέρας των ελεημάτων», «πλούσιος σε έλεος», και ως έχων «άφθονο έλεος». (Β Κορ. 1: 3, Εφ. 2: 4, 'Α Πετ. 1: 3) Μόνο στους Ψαλμούς η λέξη "έλεος" χρησιμοποιείται 100 φορές στην Έκδοση του Βασιλέα Τζέιμς και αναφέρονται 10 φορές τα "τρυφερά ελέη" του Θεού. Ο Ιακώβ είπε ταπεινά στην προσευχή του προς τον Θεό: «Πολύ μικρός είμαι ως προς πάντα τα

ελέη και πάσαν την αλήθειαν τα οποία έκαμες εις τον δούλον σου». - Γεν. 32:10

Επιτρέποντας τις τιμωρίες και τις διορθώσεις πάνω μας, δεν είναι ότι ο Επουράνιος Πατέρας επιθυμεί να να προβεί σε αντίποινα στους υπηρέτες του, οι οποίοι κατά τη διάρκεια της διαχείρισής τους κάνουν λάθη, και μερικές φορές σοβαρές πολύ σοβαρά. Η θεϊκή σοφία, η δικαιοσύνη και το έλεος μπορεί να απαιτούν μερικές φορές σοβαρές εμπειρίες για να μάθουμε τι μπορεί να μην είναι δυνατόν με οποιονδήποτε άλλο τρόπο. «Το έλεος καυχάται κατά της κρίσεως» ενάντια στην εκτέλεσή του και χαίρεται ότι μπορεί να αναβληθεί.

Αντίθετα, "διότι η κρίσις θέλει είσθαι ανίλεως εις τον όστις δεν έκαμεν έλεος". (Ιακώβου 2:13) Είναι αρκετά σωστό να κυβερνάμε τον εαυτό μας με τους κανόνες της δικαιοσύνης. Πρέπει ωστόσο να βλέπουμε και να υπολογίζουμε τους άλλους με όσο το δυνατόν μεγαλύτερο βαθμό γενναιοδωρίας, συμπάθειας και συγχώρεσης.

Ενώ παραδεχόμενοι όλα αυτά, και επιδιώκοντας να την εξασκήσουν τουλάχιστον με ένα μικρό τρόπο, πολλοί δεν «αγαπούν το έλεος». (Μιχ. 6: 8) Αντίθετα, ψάχνουν αφορμή για εκδίκηση και, αφήνοντας την τελική τιμωρία στον Θεό, ενοχλούνται από την προφανή καθυστέρηση. Ας μην είμαστε αυτής της στάσεως, αλλά "ενδύθητε λοιπόν, ως εκλεκτοί του Θεού άγιοι και ηγαπημένοι, σπλάγχνα οικτιρμών». «Γίνεσθε λοιπόν οικτίρμονες, καθώς και ο Πατήρ σας είναι οικτίρμων». Ας δείξουμε "έλεος, με χαρά," και να επιδιώκουμε να είμαστε "γεμάτοι έλεος". Μόνο οι ασεβείς και οι απατεώνες "θυμούνται να μην επιδείξουν έλεος" - Κωλ.

3:12, Κατά Λουκάν 6:36, Ρωμ. 12: 8, Ιακ. 3:17, Ψαλ. 109: 16

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ ΕΛΕΟΥΣ

Για τον Επουράνιο Πατέρα μας, διαβάζουμε στην επιστολή του Παύλου προς τον Τίτο ότι "η χρηστότητα και η αγάπη του Θεού, του Σωτήρος μας προς τον άνθρωπο εμφανίστηκαν ... σύμφωνα με το έλεός Του μας έσωσε". (Τίτος 3: 4,5) Ο Ιησούς έκλαψε πάνω από την Ιερουσαλήμ. (Κάτα Λουκάν 19: 41-44) Ήταν θλιμμένος, συγκινείτο με συμπόνια και αισθανόταν μεγάλη συγκίνηση ότι ο εβραϊκός λαός θα επιφέρει στον εαυτό του τόσο μεγάλη ερήμωση, όπως προέκυψε από την απόρριψη του για αυτόν και το μήνυμά του.

Ο Αβραάμ, σε "σκόνη και στάχτη", παρακάλεσε τον Θεό με μεγάλη επιμονή για το Σόδομα. (Γένεση 18: 26-32) Και ο Μωυσής, ο άνθρωπος του Θεού ήταν ταπεινός πάνω από όλους τους άλλους. Αν και έμαθε όλη τη σοφία των Αιγυπτίων, αρνήθηκε να ονομαστεί ο γιος της κόρης του Φαραώ και εργάστηκε ακούραστα για τον λαό Ισραήλ μέχρι το θάνατό του χωρίς καμία επιθυμία για ανταμοιβή. - Αριθ. 12: 3; Εβ. 11: 24-27

Όταν το Ισραήλ προκάλεσε τον Θεό με το χρυσό μοσχάρι, ενημέρωσε τον Μωυσή ότι θα το κατέστρεφε και θα έκανε τον Μωυσή ένα μεγάλο έθνος. Τι μεγάλη δοκιμασία φιλοδοξίας ήταν αυτή, εάν ήταν κρυμμένη στην καρδιά του Μωυσή. Μας λέει ότι φοβόταν το θυμό και τη δυσαρέσκεια του Θεού, αλλά έπεσε στο πρόσωπό του σαράντα ημέρες και νύχτες για να μεσιτεύσει υπερ του Ισραήλ. Αυτή η συγκινητική μεσολάβηση που ανέβηκε από την καρδιά του Μωυσή στον Θεό έχει

περάσει μέσα από τις αιώνες. «Αυτός ο λαός έχει αμαρτήσει μια μεγάλη αμαρτία, ... Αλλά τώρα, αν θα συγχωρήσετε την αμαρτία τους, και αν όχι, διαγράψτε με, από το βιβλίο που έχετε γράψει». (Εξοδ. 32: 31,32, Δευτ. 9: 7-21) Και πάλι στην Καδασμπάρναι, ο Θεός θα είχε καταστρέψει τον Ισραήλ, αλλά ο Μωυσής παρενέβη για άλλη μια φορά, προσευχόμενος: «Κύριε Θεέ, μη εξολοθρεύσης τον λαόν σου και την κληρονομίαν σου, τον οποίον ελύτρωσας διά της μεγαλωσύνης σου, τον οποίον εξήγαγες εξ Αιγύπτου εν χειρί κραταιά» - Δευτ. 9:26

Ο Ιωσήφ ήταν επίσης ένα αξιοσημείωτο παράδειγμα ελέους και συμπόνιας. Όταν ο Ιακώβ έστειλε τους γιους του στην Αίγυπτο για δεύτερη φορά, ο Ιωσήφ έγινε γνωστός σε αυτούς και έκλαψε τόσο έντονα ότι οι άνθρωποι στο σπίτι του Φαραώ άκουσαν. Είπε στους αδελφούς του: «Πλησιάσατε προς εμέ, παρακαλώ Τώρα λοιπόν μη λυπείσθε μηδ' ας φανή εις εσάς σκληρόν ότι με επωλήσατε εδώ· επειδή εις διατήρησιν ζωής με απέστειλεν ο Θεός έμπροσθέν σας...και θέλεις κατοικήσει εν γη Γεσέν...και θέλω σε εκτρέφει εκεί...Και καταφιλήσας πάντας τους αδελφούς αυτού, έκλαυσεν επ' αυτούς· και μετά ταύτα ώμίλησαν οι αδελφοί αυτού μετ' αυτού.» - Γεν. 45: 1-15

Ομοίως, ο Δαβίδ, αν και χρισμένος ως αγόρι για τη βασιλεία από τον Σαμουήλ, κράτησε το θέμα για τον εαυτό του, χωρίς να περιφρονεί την ταπεινή καθημερινή δουλειά που είχε. Ήταν θαρραλέος, ευσεβής και μετριοπαθής ενώπιον του Σαούλ. Αν και συχνά διέτρεξε κίνδυνο, διώχθηκε και κυνηγήθηκε από τον Σαούλ, ο Δαβίδ δεν σχεδίασε, τραυμάτισε ή μίλησε ποτέ αδιάκριτα, αλλά περίμενε με εμπιστοσύνη την

κατάλληλη ώρα του Θεού. Όταν η είδηση για το θάνατο του Σαούλ έφτασε στον Δαβίδ, «επένθησαν και έκλαυσαν και ενήστευσαν έως εσπέρας διά τον Σαούλ, ... Και εθρήνησεν ο Δαβίδ τον θρήνον τούτον επί τον Σαούλ ... Θυγατέρες Ισραήλ, κλαύσατε επί τον Σαούλ τον ενδύοντα υμάς κόκκινα μετά καλλωπισμών, τον επιβάλλοντα στολισμούς χρυσούς επί τα ενδύματα υμών ... Πως έπεσον οι δυνατοί εν μέσω της μάχης· Ιωνάθαν, επί τους υψηλούς τόπους σου τετραυματισμένε.» - Β' Σαμ. 1: 11-25

Ο Παύλος έγραψε με μεγάλη συμπόνια και έλεος για τους συμπατριώτες του Ισραηλίτες: «Αδελφοί, η επιθυμία της καρδιάς μου και η δέησις η προς τον Θεόν υπέρ του Ισραήλ είναι διά την σωτηρίαν αυτών» ... «Αλήθειαν λέγω εν Χριστώ, δεν ψεύδομαι, έχων συμμαρτυρούσαν με εμέ την συνείδησίν μου εν Πνεύματι Αγίω, ότι έχω λύπην μεγάλην και αδιάλειπτον οδύνην εν τη καρδιά μου. Διότι ηυχόμην αυτός εγώ να ήμαι ανάθεμα από του Χριστού υπέρ των αδελφών μου, των κατά σάρκα συγγενών μου». (Ρωμ. 10: 1; 9: 1-3) Με το να επιπλήξει τους Κορινθίους για τις εκτροπές τους, ο Παύλος λέει ότι την επιστολή του την έγραψε «με πολλά δάκρυα». - Α' Κορινθ. 2: 4

Ο Στέφανος προσευχήθηκε, ακόμα κι όταν λιθοβολείτο μέχρι θανάτου: "Κύριε μην τους λογαριάσει αυτό για αμαρτία". (Πράξεις 7:60) Ομοίως, πολλοί άλλοι ανά τους αιώνες, έχοντας μια καλή και ειλικρινή καρδιά, υπηρετούσαν πιστά τον Θεό και ακολούθησαν το παράδειγμα του ελέους, της συμπόνιας, της συμπάθειας και της αγάπης. Ακόμη και αν δεν καταλάβαιναν τους σκοπούς του εκείνη την εποχή, ήταν γεμάτοι πίστη και" απαπούσαν το έλεος", επειδή είδαν τις αποδείξεις στη

ζωή τους ότι αυτό ήταν κάτι για το οποίο «χαίρεται» ο Θεός σύμφωνα με την Αγία Γραφή.

Πόσο πολύτιμες είναι αυτές οι απεικονίσεις της χάριτος του Θεού και της ικανότητάς του να γεμίζει τις καρδιές του λαού του με το δικό του ευλογημένο Πνεύμα συμπόνιας και έλεος. Παρόλο που ο σημερινός κόσμος υποκινείται από εγωισμό και σκληρότητα της καρδιάς, ας δίνουμε μεγάλη επιμέλεια για να δούμε ότι η πνευματική μας στάση, τα λόγια και οι πράξεις μας εκπορεύονται από μια καρδιά που είναι πλήρως αφοσιωμένη και σε αρμονία με τον «Πατέρα των ελεημάτων» και του Θεού της πάσης παρηγοριάς." (Β Κορ. 1: 3) Ας συνεχίσουμε να προσευχόμαστε για την ερχόμενη βασιλεία του Θεού, στην οποία όλη η ανθρωπότητα θα μάθει να «επαινεί την ομορφιά της αγιότητας» και να λέει: «Δοξάστε τον Κύριο. για το έλεός του μένει εις τον αιώνα». - Β' Χρον. 20:21

Δίνοντας από μια καρδιά γενναιόδωρη

*Εδάφια κλειδιά: «Τούτο δε λέγω, ότι ο σπείρων με φειδωλίαν και με φειδωλίαν θέλει θερίσει, και ο σπείρων με αφθονίαν και με αφθονίαν θέλει θερίσει.»
Β' Προς Κορινθίους 9: 6*

Επιλεγμένα εδάφια: Β' Προς Κορινθίους 9: 6-8

Η ΓΕΝΝΑΙΟΔΩΡΙΑ είναι ένα βασικό στοιχείο μιας γνήσιας χριστιανικής ζωής. Το εδάφιο-κλειδί μας υπογραμμίζει αυτή την αρχή, όπως κάνουν και τα εδάφια που ακολουθούν. “Έκαστος κατά την προαίρεσιν της καρδιάς αυτού, ουχί με λύπην ή εξ ανάγκης· διότι τον ιλαρόν δότην αγαπά ο Θεός. Δυνατός δε είναι ο Θεός να περισσεύση πάσαν χάριν εις εσάς, ώστε έχοντες πάντοτε εν παντί πάσαν αυτάρκειαν να περισσεύητε εις παν έργον αγαθόν.” (εδάφ. 7-8) Όταν δώσαμε τον εαυτό μας στον Θεό στην αρχή της πορείας μας στον Χριστό, λάβαμε ελεύθερα τη θεία χάρη• ως εκ τούτου, πρέπει να δώσουμε γενναιόδωρα - Ματ. 10: 8

Ο Απόστολος Παύλος εφήρμοσε στην πράξη αυτό που κήρυξε. Σε μια περίπτωση είπε: «Αργύριον ή χρυσίον ή ιμάτιον ουδενός επεθύμησα• σεις δε αυτοί εξεύρετε ότι εις τας χρείας μου και εις τους όντας μετ’

εμού αι χείρες αύται υπηρέτησαν. Κατά πάντα υπέδειξα εις εσάς ότι ούτω κοπιάζοντες πρέπει να βοηθήτε τους ασθενείς και να ενθυμήσθε τους λόγους του Κυρίου Ιησού, ότι αυτός είπε· Μακάριον είναι να δίδη τις μάλλον παρά να λαμβάνη. (Πράξεις 20: 33-35) Ο Παύλος υποστήριξε χαρούμενα τον εαυτό του και τους συναδέλφους του με τα ίδια του τα χέρια. Το έκανε αυτό, ενώ έθετε στη γραμμή καθημερινώς τη ζωή του για τους άλλους. Αυτή η παροιμία έπρεπε να τον είχε εμπνεύσει: «24 Οι μεν σκορπίζουνσι, και όμως περισσεύονται· οι δε παρά το δέον φείδονται, και όμως έρχονται εις ένδειαν. 25 Η αγαθοποιός ψυχή θέλει παχυνθή· και όστις ποτίζει, θέλει ποτισθή και αυτός.» - Παροιμ. 11: 24,25

Θα πρέπει να το θεωρήσουμε ένα μεγάλο προνόμιο να ασκούμε τη Θεία γενναιοδωρία. Φέρνει όχι μόνο οφέλη για τους άλλους, αλλά είναι επίσης ένα μέσο για να δοξαστεί ο Επουράνιος Πατέρας και για την λήψη περαιτέρω πλούτων της χάριτός του για λογαριασμό μας. Έτσι, όταν δίνουμε σε άλλους, δίνουμε στον Θεό. "Ο ελεών πτωχόν δανείζει εις τον Κύριον· και θέλει γείνει εις αυτόν η ανταπόδοσις αυτού." - Παρ. 19:17

Μπορούμε να παραχωρήσουμε υλικά πράγματα σε άλλους όπως είμαστε σε θέση, όπως χρήματα, ρούχα ή τρόφιμα. Μπορούμε επίσης να δώσουμε λόγια παρηγοριάς καθώς κηρύττουμε το "Ευαγγέλιο της βασιλείας". (Μάθ. 24:14) Περαιτέρω ευκαιρίες δίνοντας σε άλλους βρίσκονται στο να δείχνουμε έλεος, μια ιδιότητα που λείπει πολύ από αυτόν τον σημερινό κόσμο. Οι άνθρωποι συχνά λένε, "Παρακαλώ, δώστε μου λίγη επιείκεια." Ζητάνε για έλεος και είμαστε

ευλογημένοι στο να το δώσουμε. «Μακάριοι είναι οι ελεήμονες, διότι θα λάβουν έλεος». - Κάτα Ματθ. 5: 7

Ο Παύλος μας προτρέπει να είμαστε σταθεροί στη γενναιοδωρία. «7 Μη πλανάσθε, ο Θεός δεν εμπαίζεται· επειδή ο, τι αν σπείρη ο άνθρωπος, τούτο και θέλει θερίσει· 8 διότι ο σπείρων εις την σάρκα εαυτού θέλει θερίσει εκ της σαρκός φθοράν, αλλ' ο σπείρων εις το Πνεύμα θέλει θερίσει εκ του Πνεύματος ζωήν αιώνιον. 9 Ας μη αποκάμνωμεν δε πράττοντες το καλόν· διότι εάν δεν αποκάμνωμεν, θέλομεν θερίσει εν τω δέοντι καιρώ. 10 Αρα λοιπόν ενόσω έχομεν καιρόν, ας εργαζώμεθα το καλόν προς πάντας, μάλιστα δε προς τους οικείους της πίστεως.» - Γκαλ. 6: 7-10

«10 και ανοίγης την ψυχήν σου προς τον πεινώντα και ευχαριστής την τεθλιμμένην ψυχήν· τότε το φως σου θέλει ανατέλλει εν τω σκότει και το σκότος σου θέλει είσθαι ως μεσημβρία.11 Και ο Κύριος θέλει σε οδηγεί πάντοτε και χορταίνει την ψυχήν σου εν ανομβρίαις και παχύνει τα οστά σου· και θέλεις είσθαι ως κήπος ποτιζόμενος και ως πηγή ύδατος, της οποίας τα ύδατα δεν εκλείπουσι.» (Ισ. 58: 10,11) Με παρόμοιες προτροπές, ας συνεχίσουμε με επιμέλεια να δίνουμε από μια καρδιά γενναιόδωρη.

Φέροντες τας απαρχάς

Εδάφιο κλειδί: «Αάλησον προς τους υιούς Ισραήλ και ειπέ προς αυτούς, Όταν εισέλθητε εις την γην, την οποίαν εγώ δίδω εις εσάς, και θερίσητε τον θερισμόν αυτής, τότε θέλετε φέρει εν δράγμα εκ των απαρχών του θερισμού σας προς τον ιερέα.» Λευιτικό 23:10

Επιλεγμένα εδάφια: Λευιτικό 23:9-14

ΤΟ ΒΑΣΙΚΟ ΕΔΑΦΙΟ ΜΑΣ αναδεικνύει την υποχρέωση του Ισραήλ να δώσει στον Θεό τους πρώτους καρπούς της γης της υπόσχεσης όταν εισέλθει σ' αυτήν. Λαμβάνοντας οδηγίες από τη δήλωση του Παύλου ότι αυτά τα πράγματα ήταν ένα παράδειγμα για εμάς, ψάχνουμε για το πνευματικό μάθημα σε αυτό. (Α Κορ. 10:11) Ως νέα πλάσματα, κατοικούμε σε μια γη υποσχόμενης ανάπαυσης, έχοντας διαβεβαιωθεί ότι: «Εμείς που πιστέψαντες εισερχόμευθα σε εκείνην την κατάπαυσιν». (Εβρ. 4: 3) Έχοντας εισέλθει σε αυτό το πνευματικό καταφύγιο, ποιοι «πρώτοι καρποί» (απαρχές) πρέπει να προσφέρουμε στον Ουράνιο Πατέρα μας;

Πρώτον, πρέπει να προσφέρουμε τους εαυτούς μας. “Εξ ιδίας αυτού θελήσεως εγέννησεν ημάς διά του λόγου της αληθείας, διά να ήμεθα ημεείς απαρχή τις των κτισμάτων αυτού..” (Ιακώβου 1:18) Περαιτέρω φως ρίχνεται στις απαρχές από τον Παύλο. "Και ουχί μόνον αυτή, αλλά και αυτοί οίτινες έχομεν την απαρχήν του

Πνεύματος, και ημεῖς αὐτοὶ στενάζομεν ἐν εαυτοῖς περιμένοντες τὴν υιοθεσίαν, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν." - Ρωμ. 8:23

Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς σημερινῆς βασιλείας τῆς αμαρτίας, οἱ οπαδοὶ τοῦ Χριστοῦ ἀπολαμβάνουν μιὰ μοναδική ευλογία. Εἶναι οἱ πρῶτοι ποὺ φέρουν τὶς ἀπαρχές τοῦ πνεύματος τοῦ Θεοῦ. Αὐτοὶ οἱ καρποὶ εἶναι ποικίλοι στὶς ἐκδηλώσεις τους. Μας λένε: "Ὁ δε καρπὸς τοῦ Πνεύματος εἶναι ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια". (Γαλ. 5: 22,23) Ὅτι τέτοιες ιδιότητες τοῦ χαρακτήρα μποροῦν νὰ εὐδοκιμήσουν ἀφθονα στὴν παρούσα ἐποχὴ εἶναι δόξα γιὰ τὸν Θεό. Ὅπως ὁ Ἰησοῦς δήλωσε: "Ἐν τούτῳ δοξάζεται ὁ Πατὴρ μου, εἰς τὸ νὰ φέριτε καρπὸν πολὺν· καὶ οὕτω θέλετε εἶσθαι μαθηταὶ μου." - Κάτα Ἰωάννην 15: 8

Φέρνοντας τοὺς καρποὺς τοῦ Πνεύματος ἔχει καὶ ἄλλα ευλογημένα ἀποτελέσματα. Καθὼς ἐκδηλώνουμε ὁλοένα καὶ περισσότερο τέτοια καρποφορία στὴ ζωὴ μας, μεταφέρει μιὰ ευλογία στους ἀδελφούς μας, καθὼς ἀπολαμβάνουμε τὴ χριστιανικὴ κοινωνία μαζί τους. Ενθαρρύνονται καὶ παρηγοροῦνται ἀπὸ τοὺς πνευματικούς μας καρποὺς καὶ ἐμεῖς ἀπὸ τοὺς δικούς μας. Επιπλέον, εἶναι μιὰ ευλογία γιὰ ὅλους ἐκείνους με τοὺς ὁποίους ἐρχόμαστε σὲ ἐπαφὴ κάθε μέρα. Γι' αὐτὸν τὸν λόγο, προσπαθούμε σοβαρά νὰ κάνουμε τὸ "φῶς μας νὰ λάμπει ἐτσί μπροστὰ στους ἀνθρώπους". - Ματ. 5:16

"Διότι δὲν εἶναι ἀδίκος ὁ Θεός, ὥστε νὰ λησμονήσῃ τὸ ἔργον σας καὶ τὸν κόπον τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποῖαν ἐδείξατε εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, υπηρετήσαντες τοὺς ἁγίους καὶ υπηρετοῦντες." (Εβρ. 6:10) Ἡ

καρποφορία μας δεν θα παει παραγνωρισμένη ή άνευ ανταμοιβής.

Συγκεντρώνουμε τον θησαυρό για τον οποίον μίλησε ο Ιησούς: "19 Μη θησαυρίζετε εις εαυτούς θησαυρούς επί της γης, όπου σκώληξ και σκωρία αφανίζει και όπου κλέπται διατρυπούσι και κλέπτουσιν. 20 Αλλά θησαυρίζετε εις εαυτούς θησαυρούς εν ουρανώ, όπου ούτε σκώληξ ούτε σκωρία αφανίζει και όπου κλέπται δεν διατρυπούσιν ουδέ κλέπτουσιν· 21 επειδή όπου είναι ο θησαυρός σας, εκεί θέλει είσθαι και η καρδιά σας.» - Ματ. 6: 19-21

Εμείς που σπείρουμε τώρα την απαρχή του Πνεύματος σε δύσκολες εμπειρίες θα καρπωθούμε με χαρά. Ο Ψαλμός μιλάει ποιητικά γι 'αυτό. «Οι σπείροντες μετά δακρύων εν αγαλλιάσει θέλουσι θερίσει. Όστις εξέρχεται και κλαίει, βαστάζων σπόρον πολύτιμον, ούτος βεβαίως θέλει επιστρέψει εν αγαλλιάσει, βαστάζων τα χειρόβολα αυτού.» Στην ανάσταση, θα επιστρέψουμε ξανά με κραυγές χαράς και θα φέρουμε τις απαρχές μας για να τις βάλουμε ενώπιον του Ουράνιου μας Βασιλέως.

Θυμούμαστε με χαρά

Εδάφιο κλειδί: «Και θέλετε αγιάσει το πεντηκοστόν έτος και θέλετε διακηρύξει άφεςιν εις την γην προς πάντας τους κατοίκους αυτής· ούτος θέλει είσθαι ενιαυτός αφέσεως εις εσάς· και θέλετε επιστρέψει έκαστος εις το κτήμα αυτού και θέλετε επιστρέψει έκαστος εις την οικογένειαν αυτού.» - Λευιτικό 25:10

Επιλεγμένα εδάφια: Λευιτικό 25:1-12

Ένα από τα χαρακτηριστικά του Μωσαϊκού Νόμου ήταν γνωστό ως το Ιωβηλαίο, όπως αναφέρεται στο Βασικό Στίχο μας. Μετά από επτά φορές επι επτά Σαββατοκύριακα, το Ισραήλ έπρεπε να τηρήσει το πεντηκοστό έτος με πολύ ιδιαίτερο τρόπο. Το όνομα "Jubilee" (Ιωβηλαίο) προέρχεται από την εβραϊκή λέξη "Yobel", που σημαίνει κέρατο ή σάλπιγξ. Αυτή η τρομπέτα έπρεπε να σαλπιστεί, κάθε πεντηκοστή χρονιά, τη δέκατη ημέρα του έβδομου μήνα, την ετήσια ημέρα του εξιλασμού του Ισραήλ. Αυτός ο συναρπαστικός ήχος ανακοίνωνε την έναρξη της λύτρωσης του Θεού για τον λαό του, η οποία θα έλαβε χώρα κατά τη διάρκεια του έτους του Ιωβηλαίου. - Λευτ. 25: 8,9

Το πεντηκοστό έτος Jubilee είχε μια βαθιά επίδραση στην πολιτική ζωή στο Ισραήλ. Σε εκείνο το έτος η ελευθερία επεκτάθηκε σε όλους. Απελευθερώθηκαν φυλακισμένοι και αιχμάλωτοι. Απελευθερώθηκαν σκλάβοι. Όσοι ήταν

υποχρεωμένοι από τα χρέη απελευθερώθηκαν από αυτά. Τα ακίνητα που είχαν πωληθεί επιστράφηκαν στους αρχικούς τους ιδιοκτήτες. Επομένως, τα συμφέροντα των φτωχών προστατεύονταν εμποδίζοντας την απόλυτη αλλοτρίωση ιδιοκτησιών και κληρονομιών. Τα πεδία δεν τα καρπωθούν ή θέρισαν, αλλά τα φυσικά τους προϊόντα έπρεπε να είναι ιδιοκτησία όλων. (εδάφ. 11-55) Το Jubilee ήταν ένα έτος αξιοσημείωτης ανάπαυσης και χωρίς προηγούμενο μεταξύ των εθνών του κόσμου.

Ένα Ιωβηλαίο πολύ μεγαλύτερο από αυτό του Ισραήλ έχει προφητευτεί στη Βίβλο. Είναι ένα που κρατάει την υπόσχεση της λύτρωσης σε βαθμό που δεν φαντάζεται σήμερα ο κόσμος. Εξασφαλίζει την απελευθέρωση από τον ίδιο τον θάνατο, που κατέστη δυνατή από το αίμα του Ιησού, του Λυτρωτή του ανθρώπου. (Α' Πετ. 1: 18,19) Θα κυβερνήσει τη γη σε αυτή την μεγαλύτερη εποχή του Ιωβηλαίου. Τα λόγια του, που προφέρονται προφητικά από τον Ησαΐα, δείχνουν το μεγαλείο της δίκαιης βασιλείας του.

“1 Πνεύμα Κυρίου του Θεού είναι επ' εμέ· διότι ο Κύριος με έχρισε διά να ευαγγελίζωμαι εις τους πτωχούς· με απέστειλε διά να ιατρεύσω τους συντετριμμένους την καρδίαν, να κηρύξω ελευθερίαν εις τους αιχμαλώτους και άνοιξιν δεσμοτηρίου εις τους δεσμίους· 2 διά να κηρύξω ενιαυτόν ευπρόσδεκτον του Κυρίου και ημέραν εκδικήσεως του Θεού ημών· διά να παρηγορήσω πάντας τους πενθούντας· 3 διά να θέσω εις τους πενθούντας εν Σιών, να δώσω εις αυτούς ώραιότητα αντί της στάκτης, έλαιον ευφροσύνης αντί του πένθους, στολήν αινέσεως αντί του πνεύματος της

ακηδίας· διά να ονομάζονται δένδρα δικαιοσύνης, φύτευμα του Κυρίου, εις δόξαν αυτού.” - Ισ. 61: 1-3

Στο μεγαλύτερο Jubilee, ο Ιησούς θα διακηρύξει την ελευθερία σε όσους κρατούνται αιχμάλωτοι από την αμαρτία και την ελευθερία σε εκείνους που βρίσκονται στην φυλακή του θανάτου. Θα ακολουθήσει η ανάσταση των νεκρών. Η προφητεία στον Ησαΐα συνεχίζει, δείχνοντας το θαυμαστό αποτέλεσμα της κυριαρχίας του Ιησού. "Και θέλουσιν ανοικοδομήσας τας παλαιάς ερημώσεις, θέλουσιν ανεγείρει τα αρχαία ερείπια, και θέλουσιν ανακαινίσει τας ερήμους πόλεις, τας ηρημωμένας από γενεάς γενεών." (Εδαφ. 4) Η επισκευή των παλαιών ερημώσεων, πόλεων και αρχαίων ερειπίων είναι μέρος του μεγάλου έργου αποκατάστασης της βασιλείας του Θεού υπό την κυριαρχία του Χριστού.

Ο Πέτρος μίλησε για αυτό το μεγάλο έργο αποκατάστασης στο μέλλον. Είπε ότι ο Θεός θα "αποστείλη τον προκεκηρυγμένον εις εσάς Ιησούν Χριστόν, τον οποίον πρέπει να δεχθή ο ουρανός μέχρι των καιρών της αποκαταστάσεως πάντων, όσα ελάλησεν ο Θεός απ' αιώνος διά στόματος πάντων των αγίων αυτού προφητών". (Πράξεις 3: 20,21) Το λαμπρό μέλλον της Γης στο σχέδιο του Θεού είναι μια υπόσχεση που μπορούμε να θυμηθούμε με χαρά κάθε μέρα.

Χαιρόμαστε για την αποκατάσταση

Εδάφιο κλειδί: «Γεύθητε και ιδέτε ότι αγαθός ο Κύριος· μακάριος ο άνθρωπος ο ελπίζων επ' αυτόν.» - Ψαλμός 34: 8

Επιλεγμένο εδάφιο: Ψαλμός 34:1-10

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ στο Βασικό Στίχο μας να «δοκιμάσουμε και να δούμε ότι ο Κύριος είναι καλός» εκφράζει μεγάλη σοφία. Η μεταφορά της γεύσης είναι συνηθισμένη. Μετά από μια δυσάρεστη εμπειρία μπορούμε να ακούσουμε τη φράση "Αυτό άφησε μια κακή γεύση στο στόμα μου". Ομοίως, όταν μιλάμε για μια αναμενόμενη ευτυχισμένη εμπειρία, μπορεί να ακούσουμε, "Μπορώ σχεδόν να το γευτώ!" Το μήνυμα που απορρέει από αυτό είναι ότι ο καλύτερος τρόπος για να ανακαλύψετε τα πλεονεκτήματα κάτι είναι να το δοκιμάσετε.

Ο Ψαλμός Δαβίδ μίλησε σε υπερθετικά για την καλοσύνη του Θεού προς αυτόν. Ο Θεός τον αντιμετώπισε με έλεος και ήταν υπομονετικός και συγχωρητικός. Ο Θεός του έδειξε μεγάλη ευγένεια. Επίσης, βιώνουμε την καλοσύνη του Θεού καθημερινά. Μας συγχώρησε, ήταν ευγενικός με εμάς και μας έδειξε πολύ έλεος. Δοκιμάσαμε και είδαμε ότι ο στοργικός μας Επουράνιος Πατέρας είναι καλός.

Ο Παύλος εχάρη για την καλοσύνη του Θεού. «1 Δικαιωθέντες λοιπόν εκ πίστεως, έχομεν ειρήνην προς τον Θεόν διά του Κυρίου ημών Ιησού Χριστού, 2 διά του οποίου ελάβομεν και την είσοδον διά της πίστεως εις την χάριν ταύτην, εις την οποίαν ιστάμεθα και καυχώμεθα εις την ελπίδα της δόξης του Θεού. 3 Και ουχί μόνον τούτο, αλλά και καυχώμεθα εις τας θλίψεις, γινώσκοντες ότι θλίψις εργάζεται υπομονήν, 4 η δε υπομονή δοκιμήν, η δε δοκιμή ελπίδα, 5 η δε ελπίς δεν κατασχύνει, διότι αγάπη του Θεού είναι εκκεχυμένη εν ταις καρδίαις ημών διά Πνεύματος Αγίου του δοθέντος εις ημάς.» - Ρωμ. 5: 1-5

"Δικαιωθήκαμε με τη πίστη" και μας κάνει να "θριαμβολογήσουμε με την ελπίδα της δόξας του Θεού" που θα αποκαλυφθεί μέσα μας. Αυτή η χαρά φαίνεται προφανής. Ωστόσο, είναι λιγότερο προφανές το γεγονός ότι, μαζί με τον Παύλο, μπορούμε επίσης να "θριαμβολογήσουμε στις δοκιμασίες μας". Μπορούμε να το πράξουμε, διότι μέσα σ' αυτές ερχόμαστε να βιώσουν την καλοσύνη και την απελευθερωτική δύναμη του Θεού και έτσι να δοκιμάσσουμε ότι είναι καλός.

Αργότερα, διαβάσαμε αυτή τη σχετική προτροπή από τον Παύλο. «1 Σας παρακαλώ λοιπόν, αδελφοί, διά των οικτιρμών του Θεού, να παραστήσητε τα σώματά σας θυσίαν ζώσαν, αγίαν, ευάρεστον εις τον Θεόν, ήτις είναι η λογική σας λατρεία, 2 και μη συμμορφόνεσθε με τον αιώνα τούτον, αλλά μεταμορφόνεσθε διά της ανακαινίσεως του νοός σας, ώστε να δοκιμάζητε τι είναι το θέλημα του Θεού, το αγαθόν και ευάρεστον και τέλειον.» (Ρωμ. 12: 1,2) Άλλες μεταφράσεις αυτών των εδαφίων υποδηλώνουν την ιδέα ότι θέτουμε σε δοκιμασία το θέλημα του Θεού.

Δηλαδή, ζώντας το θέλημα του Θεού όπως φαίνεται στις Γραφές, αποδεικνύουμε στον εαυτό μας ότι είναι καλό, αποδεκτό και τέλειο. Με τέτοια εμπειρία, μπορούμε επίσης να δοκιμάσουμε την καλοσύνη του Θεού.

Το Βασικό μας εδάφιο σημειώνει επίσης: "Πόσο ευλογημένος είναι ο άνθρωπος που καταφεύγει σ' Αὐτόν!" Δεν υπάρχει καλύτερο καταφύγιο που μπορούμε να πάρουμε. Στις καταιγίδες της ζωής ή στις ήσυχες ανησυχίες μας μπορούμε να μείνουμε με ασφάλεια στον Κύριο. "Εκ τούτου γνωρίζομεν ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν καὶ αὐτός ἐν ἡμῖν, διότι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ ἔδωκεν εἰς ἡμᾶς." (Α' Ιωάννης 4:13) Ἐχοντας το Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καὶ μένοντας τοῦ σε Αὐτό, ἔχει ὡς ἀποτέλεσμα νὰ μεγαλώνουμε στὴν ομοιότητά του στὶς καρδιές καὶ τὰ μυαλά μας. "Ἐγὼ δὲ ἐν δικαιοσύνῃ θέλω ἰδεῖ το πρόσωπόν σου· θέλω χορτασθῇ ἀπὸ τῆς θεωρίας σου, ὅταν ἐξεγερθῶ." (Ψαλμ. 17:15) Ἀς δοκιμάσουμε τὴν καλοσύνη τοῦ Κυρίου μας καὶ πάντα νὰ χαιρόμαστε στὸ ἔργο ἀποκατάστασής του μέσα μας.

